

23

Gala ples u satana

Přikvačila půlnoc, a proto si museli pospíšet. Markétka jako ve snách sledovala, co se kolem děje. Zapamatovala si svíce a bazén vykládaný drahokamy. Ocitla se na dně a Hela s novou pomocnicí Natašou ji polévaly jakousi vřelou, hustou a rudou tekutinou. Ucítla na rtech slanou chuť a domyslela si, že ji omývají krví. Krvavou záplavu vystřídala jiná, stejně hustá, průzračná a narůžovělá – Markétě se zatočila hlava od růžového oleje. Pak ji položily na křišťálové lože a třely ji velikánskými zelenými lupeny, až se celá leskla.

Vtom vtrhl dovnitř kocour a začal vydatně pomáhat. Usedl na bobek u Markétiných nohou, masíroval jí chodidla a tvářil se jako čistič bot na ulici.

Už se nepamatuje, kdo jí ušil z bledě růžových plátků střevíčky a jak se samy od sebe zapnuly na zlaté přezky. Jakási neznámá síla ji vymrštila a postavila před zrcadlo. Ve vlasech se jí třpytila královská diamantová členka. Odkudsi se vynořil Korovjev a zavěsil jí na krk těžký řetěz s černým pudlem v oválném rámu. Šperk tížil královnu jako závaží, řetěz jí rozdíral šiji a pod tíhou kamene se celá shrabila. Ale něco jí vynahradilo všecko to nepohodlí způsobené řetězem – úcta, kterou jí začali projevovat Korovjev a Kňour.

„Nevadí, nevadí!“ bručel Korovjev u dveří místnosti, kde byl bazén. „Nedá se nic dělat, je to nutné... Královno, jestli dovolíte, dám vám ještě jednu dobrou radu. Mezi hosty budou různé, ano nejrůznější veličiny. Ale nikomu z nich nedávejte přednost, královno Margot! Kdyby se vám někdo nelíbil... vím, že to přirozeně nedáte najevo, ne, ne – ani nápad! Každý by si toho okamžitě všiml! Je zapotřebí, abyste si je všechny oblíbila, ano, královno! Čeká vás hojná odměna. A pak – hlavně nikoho nevynechat! Alespoň mu vě-

nujte úsměv, když nebude čas prohodit slůvko, nebo stačí kývnout hlavou! Všecko, co chcete, jenom ne lhostejnost, jinak nám hosté budou chřádnout...“

Markétka provázená Korovjevem a Kňourem vkročila do úplně tmy.

„Já... já...“, špital kocour, „dám znamení!“

„Začni!“ nařídil ve tmě Korovjev.

„Ples začíná!!!“ zaječel pronikavě Kňour a Markéta vyjekla a zavřela oči. Ples ji nečekaně uchvátil záplavou světla, zvuků a vůní. Podpírána Korovjevem se ocitla v tropech. Papoušci s červenými náprsenkami a zelenými ocasy se houpali na liánách, zarývali se do nich drápy a vřeštěli, až uši zaléhaly: „Nesmírně mě těší!“ Les končil a pařlivý vzduch, jaký bývá v lázních, vystřídal vzápětí osvěžující chlad plesového sálu se sloupy z nažloutlého jiskřivého mramoru. Sál, stejně jako předtím les, zel prázdnotou, nepočítáme-li nahé mouřeníny se stříbrnými turbany, kteří stáli u sloupů. Tváře jim vzrušením zpopelavěly, když do sálu vplula Markéta se svým doprovodem, k němuž se nepozorovaně připojil Azazelo. Korovjev pustil Markétinu paži a zašeptal:

„Přímo na tulipány?“

Před Markétou se vztyčila hradba z bílých tulipánů a za ní zářily nesčetné lampičky. V jejich světle se oslnivě odrážely bílé náprsenky a černá ramena kavalírů. Poznala, odkud se předtím nesl plesový halas. Ohlušil ji břeský hlahol trubek a z ryku náhle břeský vytryskl dříve potlačovaný houslový trylek a zaplavil ji jako horká vlna. Orchester v počtu asi sto padesáti hudebníků hrál polonézu.

Před ním stál dirigent ve fraku. Jak uviděl Markétu, zbledl, posmál se a pokynem ruky přiměl hudebníky, aby vstali. Vyhrávali vstoje neúnavně dál, ani na okamžik neodložili nástroje a zahrnuli Markétu směsicí zvuků. Dirigent se odvrátil od svých svěřenců a hluboce se jí ukláněl, ruce široko rozpažené. Markéta mu s úsměvem pokynula.

„To nestačí,“ zasykl Korovjev, „takhle celou noc nezamhouří oka. Zavolejte na něj: ‚Gratuluji, králi valčíků!‘“

Poslechla a překvapilo ji, že její jasný, zvonivý hlas přehlušil povyk orchestru. Dirigent radostí poskočil, levou ruku položenou na prsa a pravou dirigoval vesele dál a mával bílou taktovkou.

„To nestačí,“ špítal znovu Korovjev, „mrkněte vlevo, na první housle, a kývněte, aby si každý z nich myslel, že zdravíte právě jeho. Jsou tu samá esa. Tamhleten... za prvním pultem, to je – Vieux-temps! Tak, výborně... A teď honem dál!“

„Kdo je ten dirigent?“ vyptávala se zvědavě Markétka, když odléтали.

„Johann Strauss?“ vykřikl kocour. „Ať mě oběsí v tropech na první liáně, jestli kdy na nějakém plese hrál takovýhle orchestr! To já jsem všecy sezval! A všimněte si, ani jediný neonemocněl, ani neodmítl!“

V dalším sále namísto sloupů se vypínaly po jedné straně stěny ze žhavě rudých, mléčně bílých a růžových růží, po druhé straně z japonských plnokvětých kamélií. Mezi nimi tryskaly fontány a ve třech bazénech šumělo šampaňské. První bazén byl ametystový, druhý rubínový a třetí křišťálový. Kolem pobíhali mouřeníní v rudých turbanech a stříbrnými naběračkami plnili vínem z bazénu ploché poháry. Otvorem v růžové stěně jste mohli zahlédnout pódium, kde řádl jakýsi chlapík v červeném fraku s vlaštovčími křídly. Před ním burácel džez, div nepraskaly bubínky. Sotva dirigent spatřil Markétu, hluboce se předklonil, až se rukama dotýkal podlahy, pak se vymrštil a zaječel:

„Aleluja!“

Pleskl se do jednoho, pak do druhého kolena, vytrhl nejbližšímu hudebníkovi z rukou činel a bouchl jím do sloupu.

Markéta už na odletu viděla, jak virtuózní džezbandista zápasí s polonézou, která se jí vtírala do uší, a mlátí činelem po hlavách svoje hudebníky, kteří se krčí v komické hrůze.

Konečně přistáli na odpočívadle, kde ji předtím ve tmě vítal Korovjev se svítilnou. Teď tu plály křišťálové hrozny, až oči přecházely. Markéta stanula na určeném místě, pod levou rukou se jí octl nízký ametystový sloupek.

„Můžete si na něj položit ruku, až vám dojdou síly,“ radil Korovjev.

Jeden mouřenín jí vsunul pod nohy polštářek se zlatě vyšitým pudlem, a ona, poslušná něčích rukou, si na něj stoupla pokrčenou pravou nohou.

Pokoušela se rozhlédnout. Korovjev stál po jejím boku jako svíce. Vedle Azazela zahlédla ještě tři mladíky, kteří jí vzdáleně připomněli Abadonnu. Mrazilo ji v zádech. Ohlédla se a zjistila, že ze zadní mramorové stěny tryská šumivé víno a proudí do ledového bazénu. U levé nohy ucítila cosi teplého a chlupatého. Byl to Kňour.

Pozorovala, jak přímo od jejích nohou vybíhá dolů grandiózní schodiště pokryté kobercem. V dálce, jako by se dívala obráceně dalekohledem, zahlédla dole prostornou vrátnici s velikánským krbem, do jehož rozšklebené vychladlé tlamy by se klidně vešla pětitunka. Vrátnice i schodiště, zalité oslnivým světlem, byly opuštěné. Z dálky k nim doléhal vřískot trubek. Tak stáli nepohnutě asi minutu.

„Kde jsou hosté?“ vyptávala se Korovjeva.

„Přijdou co nevidět, královno, a bude jich dost. Vážně, radši bych štípal dříví, než je tady vítal.“

„Štípat dříví, to nic není!“ chytil se toho žvanivý kocour. „Já bych radši dělal průvodčího tramvaje, přestože horší zaměstnání neznám!“

„Všecko musí klapat, královno,“ poučoval Korovjev Markétku, oči za nakráplým monoklem mu blýskaly. „Není nic trapnějšího, než když první host pobíhá sem tam a neví, co dělat, a jeho zákonná fúrie ho pronásleduje výčitkami za to, že přijeli dřív než ostatní. Takové bály by se měly vyhodit na smetiště jako zmetky, královno.“

„Správně, na smetiště,“ přikývl kocour.

„Do půlnoci zbývá všeho všudy deset vteřin,“ oznámil Korovjev, „co nevidět to začne.“

Těch deset vteřin připadalo Markétě jako věčnost. Nejspíš už uplynuly, a pořád nic. Vtom dole u obrovského krbu cosi zarachotilo a objevila se šibenice s kymácivým, napůl zpráchnivělým oběšenecem, který vyklouzl ze smyčky, žuchl sebou na podlahu a naráz se proměnil v černovlasého krasavce ve fraku a lakýrkách. Za ním se vyvalila z krbu polorozpadlá menší rakev, víko s rachotem odskočilo a vymrštil se další kostlivec. Krasavec k němu galantně přiskočil a nabídl mu rámě. Kostlivec se proměnil v koketní dámu v černých střevíčkách a s černými rajčími péry ve vlasech a už se dvojice hrnula po schodech nahoru.

„První hosté!“ zvolal Korovjev. „Pan Jacques se ženou. Představuji vám, královno, jednoho z nejzajímavějších mužů. Kovaný penězokaz, velezrádce, ale přitom slušný alchymista. Proslavil se tím,“ zašeptal Markétě do ucha, „že otrávil královu milenku. A to se hned tak každému nestane! Pohled'te, jak je krásný!“

Zbledlá Markétka s otevřenou pusou sledovala, jak mizí v postranních dveřích vrátnice šibenice i rakev.

„Jsem poctěn!“ zavřeštěl kocour přímo do obličeje panu Jacquesovi, který stoupal do schodů.

Současně vyskočil dole z krbu bezhlavý kostlivec s utrženou rukou, dopadl na zem a proměnil se v kavalíra ve fraku.

Manželka pana Jacquese zatím poklekla před Markétou na jedno koleno a pobledlá vzrušením jí políbila nohu.

„Královno...“ brebentila.

„Královna je poctěna!“ pokřikoval Korovjev.

„Královno...“ řekl tiše krásný pan Jacques.

„Jsme poctěni,“ ječel kocour.

Azazelovi mladíci se strnule zdvořilým úsměvem na rtech postrkovali dvojici stranou, kde stáli mouřenínové a drželi v rukou poháry s šampaňským. Po schodišti běžel poklusem osamělý muž ve fraku.

„Kníže Robert,“ zašeptal Korovjev Markétě, „přitažlivý jako vždycky. Považte, jaká směšná historka! Jde o opačný případ: tenhle byl královniným milencem a otrávil svoji ženu.“

„Těší nás, hrabě,“ vykřikl Kňour.

Z krbu se postupně vyvalily s rámusem a praskotem tři rakve, pak kdosi v černém plášti a za ním se vynořil z černé tlamy další a zasadil prvnímu ránu nožem do zad. Dole se rozlehl přidušený výkřik. Vzápětí z krbu vyběhla napůl rozpadlá mrtvola. Markétka přivřela oči a čísi, snad Natašina ruka jí podstrčila pod nos flakón s voňavou solí.

Schodiště se zahemžilo hosty. Na každém schodu se tlačili pánové ve fracích, z dálky vypadali všichni stejně, a s nimi obnažené dámy, které se mezi sebou lišily pouze barevnými péry na hlavě a různými střevíčky.

K Markétě se přibelhala kulhavá dáma s podivnou botou na levé noze, nenápadná, drobná, s očima sklopenýma jako jeptiška. Kolem krku měla bůhvíproč uvázanou širokou zelenou stuhu.

„Kdo je ta... zelená?“ zeptala se mechanicky Markéta.

„Neobyčejně rozkošná a solidní dáma,“ špital Korovjev, „doporučuji ji vaší pozornosti: signora Toffanová. Byla svého času velmi populární mezi mladými půvabnými Neapolitánkami a obyvatelkami Palerma, zejména těmi, které jejich mužové omrzeli. To se přece stává, že někoho omrzí vlastní muž, nemyslíte, královno?“

„Ano,“ hlesla dutě Markéta a zároveň vyslala zářivý úsměv dvěma kavalírům, kteří jí v pokleku líbali koleno a ruku.

„Víte,“ sděloval Korovjev Markétě a současně na kohosi pokřikoval: „Hrabě! Je libo pohár šampaňského? Jsem poctěn! – Tak tedy signora Toffanová chápala tyhle ubožačky a prodávala jim jakousi záhadnou vodičku. Žena ji nalila manželovi do polévky, ten zbaštil polévku, poděkoval za péči a cítil se v sedmém nebi. Pravda, za pár hodin ho popadla hrozná žízeň, ulehl do postele a za dva dny půvabná Neapolitánka, která podala muži takovou polévku, byla volná jako ptáče.“

„Co to má na noze?“ vyptávala se Markéta a přitom podávala ruce hostům, kteří předběhli pajdavou signoru Toffanovou. „A proč má kolem krku uvázanou stuhu? Snad aby zakryla povadlou šíji?“

„Jsem poctěn, kníže!“ hulákal Korovjev a zároveň jedním dechem poučoval Markétu: „Šíji má jako hedvábí, jenomže ji stihla malá nepříjemnost ve vězení. Na noze má španělskou botu, a stuha? Když se dozorcí dozvěděli, že asi pět set nešťastně vybraných mužů opustilo Neapol a Palermo navždy, v návalu zlosti uškrtili signoru Toffanovou v její cele.“

„Jsem tak šťastná, předobrá královno, že se mi dostalo té cti...“ šeptala pokorně Toffanová a pokoušela se kleknout na jedno koleno, ale španělská bota jí bránila. Korovjev a Kňour jí pomohli vstát.

„Těší mě,“ odpovídala Markétka a podávala ruce dalším.

Po schodišti proudili noví a noví hosté. Markéta už neviděla, co se děje ve vrátnici. Mechanicky napřahovala ruku a zas připažovala a přitom se monotónně usmívala. Na odpočívadle to hučelo jako v úle a z plesových sálů, které opustila, sem dorážela hudba jako mořský příboj.

„Tohle je nudná ženská,“ už nešeptal, ale nahlas prohlašoval Korovjev; byl si jist, že ho v tom hluku nikdo neuslyší. „Zbožňuje plesy a každému si stěžuje na svůj kapesník.“

Markétka vyhledala pohledem v davu hostů tu, kterou jí Korovjev označil. Byla to mladá, asi dvacetiletá žena dokonalé postavy, ale s těkavými vtíravými očima.

„Jaký kapesník?“ vyzvídala Markéta.

„Má komornou,“ vysvětloval Korovjev, „a ta jí třicet let klade před spaním na stolek kapesník. Sotva se paní probudí, padne její pohled na kapesník. Už se ho pokoušela spálit v kamnech nebo utopit v řece, ale marně.“

„A čím se ten kapesník vyznačuje?“ šeptala Markéta a střídavě zvedala a spouštěla ruku.

„Vtip je v tom, že když zmíněná sloužila v jisté kavárně, pozval ji jednou majitel do spíže. Za devět měsíců porodila syna, odnesla ho do lesa, zacpala mu pusinku kapesníkem a pak ho zahrabala do země. U soudu tvrdila, že ho nemohla uživit.“

„A co se stalo s kavárníkem?“ zajímala se Markéta.

„Královno,“ zaskuhral jí náhle u nohou kocour, „smím se vás zeptat, co s tím má co společného kavárník? Ten přece neudusil kojenec v lese!“

Markétě nezmizel z tváře úsměv, dál pilně podávala pravou ruku, zatímco špičaté nehty levé se zaryly do Kňourova ucha:

„Ty se opovažuješ skákat druhému do řeči...“ syčela.

Kňour zcela neobřadně vypískl a zachroptěl:

„Královno... ucho mi naběhne... Proč bych měl kazit ples nupchlým uchem? Dívám se na to čistě z právního hlediska... Už mlčím, myslíte si, že nejsem kocour, ale ryba, jenom pusťte moje ucho!“

Markéta mu vyhověla a vtom už se před ní objevily smutné vtíravé oči.

„Je mi ctí, královno, že jsem byla pozvána na slavnostní ples na počest novoluní!“

„Těší mě, že vás poznávám,“ odpověděla Markétka. „Pijete šampaňské?“

„Co to ráčíte dělat, královno?“ šeptal jí do ucha zoufale a téměř neslyšně Korovjev, „bude tlačénice.“

„Šampaňské piju,“ řekla žena prosebným hlasem a náhle mechanicky opakovala: „Frída, Frída, Frída! Jmenuju se Frída, vznešená hostitelko!“

„Pijte, až se vám zatočí hlava, Frído, a na nic nemyslete,“ radila Markéta.

Frída vztáhla k Markétě ruce, ale Korovjev a Kňour ji zachytili pod pažďi a odváděli, až zmizela v davu.

Proti Markétě se valila hradba černých, bílých, snědých a kávových lidských těl, jako by hosté chtěli vzít útokem odpočívadlo, kde stála. Nahé ženy se proplétaly mezi ofrakovanými muži. V zrzavých, černých, kaštanových a jako len světlých vlasech hrály a mihotaly se drahokamy v oslnivé záři lustrů. Jako by někdo zalil útočící zástup kavalírů sprškami světla – tak jim na hrudi oslnivě jiskřily briliantové spony. Markéta snad každou vteřinu cítila dotek rtů na koleně, napřahovala ruku k políbení a její obličej ztuhl v nehybnou přívětivou masku.

„Jsem poctěn,“ zpíval monotónně Korovjev, „jsme poctěni... Královna je poctěna...“

„Královna je poctěna...,“ huhňal za jejími zády Azazelo.

„Jsem poctěn!“ vykřikoval kocour.

„Tahle markýza,“ mlel Korovjev, „otrávila vlastního otce a dvě sestry kvůli dědictví... Královnu velice těší!... Paní Minkinová... Ach, jak je půvabná! Snad jen trochu nervózní. Proč vlastně popálila komorné obličej kulmami na vlasy? Ovšem, za těchto okolností ji zničí. Královnu velice těší!... Královno, prosím o chvíli pozornosti! Císař Rudolf – kouzelník a alchymista... Další alchymista... kterého oběsili... Á, tady ji máme! Mívala ve Štrasburku fantastický bordel! Jsme poctěni!... Majitelka moskevského módního salónu... Všichni jsme ji zbožňovali pro její nevyčerpatelnou fantazii... Vymyslela si ve svém podniku legrační věc: provrtala ve stěně dvě kulaté dírky...“

„A zákaznice to nevěděly?“ vyptávala se Markéta.

„Všecky do jedné to věděly, královno,“ odpovídá Korovjev. „Jsem poctěn!... Tenhle dvacetiletý mladík míval už od dětství prapodivné sklony: je to snílek a podivín. Zamílovala se do něho jistá dívka a on ji z ničeho nic prodal do veřejného domu.“

Po schodišti se vinula nekonečná řeka. Velikánský krb ji zásoboval novými pramínky. Uplynula hodina a ubíhala druhá. Markéta zpozorovala, že ji začíná řetěz nesnesitelně tížit. S rukou se něco stalo. Kdykoliv ji napřahovala k pozdravu, bolestně se zamrači-

la. Korovjevovy zajímavé poznámky ji přestaly bavit. Šikmooké mongolské, bílé i černé obličejy splývaly vjedno a vzduch mezi nimi se kdovíproč rozechvěl a vířil. Pocítila ostrou bodavou bolest v pravé ruce a opřela se o sloupek, zuby sevřené. Zezadu z plesového sálu sem doléhal šum, připomínající tlukot křídel o stěnu. Zřejmě tam podupávaly nesčetné pluky hostí, až se Markétě zdálo, že se otřásají ve zdivočelém sále těžké mozaikové, mramorové i křišťálové podlahy.

Ani Gaius Caesar Caligulla, ani Messalina ji už nezajímali, stejně jako nikdo z králů, hrabat, kavalírů, sebevrahů, traviček, oběšenců, svůdnic, žalárníků a falešných hráčů, katů, donašečů, zrádců, šílenců, špiclů či prznitelů. Všecka jména se jí smíchala v hlavě, obličej se slily v jednu velikánskou placku a v paměti bolestivě uvízl jediný obličej rámovaný ohnivě ryšavými vousy, obličej Maljuty Skurátova. Nohy jí podklesávaly a bála se, že se každou chvíli rozpláče. Největší utrpení jí způsobovalo právě koleno, vystavené polibkům hostí. Naběhlo a zmodralo přesto, že je Natašina ruka už několikrát přejížděla voňavou houbou. Po třech hodinách Markéta vrhla dolů zoufalý pohled a radostně se zachvěla – proud hostí slábl.

„Plesové zákony se nemění, královno,“ šeptal Korovjev, „brzy začne vlna opadávat. Přísahám, že nám zbývá už jen několik minut útrap. Tady je hlouček brockenských flamendrů, ti obvykle přijíždějí poslední. No ovšem, jsou to oni. Dva namazaní upíři... to je všecko? Ach ne, ještě jeden... ne, dva!“

Po schodišti stoupali dva poslední hosté.

„Tohle je někdo nový,“ prohlásil Korovjev a mhouřil oči za skřipcem. „Už vím. Tady toho Azazelo jednou navštívil a při koňaku mu našeptal, jak se má zbavit jistého muže, který toho na něho moc věděl. Poručil svému známému, který byl na něm závislý, postříkat stěny pracovny jedem...“

„Jak se jmenuje?“ vyptávala se Markéta.

„Vlastně ani sám nevím,“ odpověděl Korovjev, „na to se musím zeptat Azazela.“

„A kdo je ten druhý?“

„Jeho svědomitý podřízený. Těší mě!“ zavřeštěl.

Schodiště se vyprázdnilo. Z opatrnosti ještě chvíli čekali, ale z krbu se nikdo nevyhoupl.

Netrvalo dlouho a Markétka se neznámo jak ocitla v místnosti s bazénem. Sklesla rovnou na podlahu a vzlykala bolestí, která se zahnízdila v ruce i v noze. Hela s Natašou ji utěšovaly, dovlekly pod krvavou sprchu a masírovaly jí celé tělo, až Markéta znovu ožila.

„Ještě jsme neskončili, královno Margot,“ šeptal Korovjev, který se náhle objevil. „Musíte obletět všechny sály, aby se hosté necítili opuštění.“

Znovu vylétla z pokoje s bazénem. Na pódiu za tulipány, kde předtím vyhrával orchestr krále valčíků, teď řádil opičí džez. Statná gorila s mohutnými licousy držela v ruce trubku a těžce poskakovala při dirigování. V jedné řadě seděli orangutani a foukali z plných plic do nablýskaných nástrojů. Na ramenou jim seděli veselí šimpanzové s harmonikami. Dva gamadrilové s bujnými lvími hřívami bušili do klavírů, ale zvuk zanikal v pištění a rámusu, ve lkaní saxofonů, houslí a rachotu bubnů pod paličkami gibbonů, mandrilů a kočkodanů. Na zrcadlové podlaze vířilo nespočetné množství párů graciézně, s překvapivou lehkostí a splývaly v jednolitou masu, která se pohybovala jedním směrem a hrozila smést všechno, co se jí připele do cesty. Nad vlnivým, tancechtivým davem se třepotali živí atlasoví motýli a ze stropu se sypaly květy. Sotva pohasla světla, v hlavicích sloupů se rozzářily myriády světlušek a ve vzduchu kroužily bludičky.

Markéta se ocitla v obrovském bazénu, vroubeném kolonádou. Gigantický černý Neptun chrлил z tlamy mohutný růžový proud. Z bazénu stoupala omamná vůně šampaňského. Panovalo tu nenucené veselí. Dámy se smíchem podávaly své kabelky kavalírům nebo mouřenínům, kteří tu poletovali s osuškami v rukou, a s výskotem se vrhaly šipkou do bazénu, až se zvedaly sloupy pěny. Křišťálové dno bazénu bylo prosvětleno a v průsvitné vrstvě šampaňského jste

zahledli jejich stříbřitá plovoucí těla. Vyskakovaly z bazénu zcela opilé. Pod kolonádou se rozléhal smích a burácel jako džez.

Ve všem tom shonu jí utkvěl v paměti jeden úplně opilý obličej s nepřičetnými, ale přesto prosebnými očima, a jedno slovo: Frída.

Hlava se jí točila od vinného pachu a už chtěla odejít, ale vtom kocour provedl v bazénu trik, který ji upoutal. Přičaroval cosi do Neptunovy tlamy a vzápětí z bazénu syčivě s hukotem odšuměla perlivá masa šampaňského a Neptun chrлил matnou, nepěnivou, temně žlutou tekutinu. Dámy začaly pronikavě ječet.

„Koňak!“ a vrhly se za sloupoví. V několika vteřinách byl bazén plný a Kňour trojitým saltem skočil do koňaku. Pak vylezl, odfrkoval, motýlka měl zplihlého, pozlátko z vousů bylo to tam a skřípec taky. Jeho příkladu se rozhodla následovat pouze jediná dáma, nápaditá majitelka módního salónu, a její kavalír, neznámý mladý mulat. Oba se vrhli po hlavě do koňakové záplavy, ale vtom Korovjev drapl Markétku pod paždí a opustili odvážné plavce.

Zdalo se jí, že proletěla nad obrovskými rybníky s vydlážděným dnem, kde se kupily hromady ústřic. Pak se mihla nad skleněnou podlahou, pod ní hořela pekelná ohniště a kolem se otáčeli kuchtíci ďáblové v bílém. Pak přestala vnímat okolí a jako ve snách zahlédla sklepení, kde hořely jakési svícny. Mladé dívky tam podávaly maso, které se syčivě škvířilo na rozpálených uhlících, a z vysokých korbelů se tu pilo na její zdraví. Viděla lední medvědy, kteří hráli na harmoniky a tancovali na pódiu kamarinskou, kouzelníka salamandra, který kupodivu neshořel v krbu... Cítila, jak ji znovu opouštějí síly.

„Zbývá poslední výstup,“ zašeptal jí starostlivě Korovjev, „a jsme volní!“

V jeho doprovodu se znovu ocitla v tanečním sále, ale teď už se tam netančilo. Hosté se tísnili v obrovském chumlu mezi sloupy a střed sálu zůstal volný. Markéta už si nevzpomíná, kdo jí pomohl vystoupit na pódium, které se náhle objevilo uprostřed parketu. Sotva stanula na pódiu, ke svému údivu zaslechla, jak kdesi v dálce

hodiny odbíjejí půlnoc, která podle jejího odhadu už dávno uplynula. Zároveň s posledním úderem vzdálených hodin v hloučcích hostů zavládlo mlčení.

Znovu uviděla Wolanda. Šel provázen Azazelem, Abaddonou a několika dalšími černými mladíky. Teprve teď si všimla, že naproti ní se zvedá další pódium – pro Wolanda. Ale mág tam nevystoupil. Překvapovalo ji, že se objevil v tomto posledním slavnostním průvodu ve stejném obleku, jaký měl v ložnici. Na těle mu plandala umolousaná, záplatovaná košile a nohy trčely v sešlapaných pantoflích. V ruce držel obnažený kord, ale opíral se o něj jako o hůl.

Dokulhal až k svému pódiu a vtom se před ním vynořil Azazelo s mísou v ruce, kde ležela lidská hlava s vyraženými předními zuby. V sále panovalo hrobové ticho, jen jednou přerušené pronikavým zvoněním, ve zdejších prostorách nepochopitelným, připomínajícím domovní zvonek.

„Michaile Alexandroviči,“ oslovil Woland polohlasně hlavu. Víčka zavražděného zamžikala a Markétka sebou škubla při pohledu na živé, myslící, zmučené oči ve strnulé tváři.

„Všecko se splnilo, není-liž pravda?“ pokračoval Woland a hleděl mrtvému upřeně do očí. „Hlavu vám uřízla žena, zasedání odpadlo a já bydlím ve vašem bytě. To je fakt neboli nezvratná skutečnost. A víc než tenhle fakt nás teď zajímá budoucnost. Vždycky jste horlivě hlásal teorii, podle níž v okamžiku, kdy se hlava oddělí od těla, uhasne život, dotyčný se promění v hromádku popela a mizí v nenávratnu. Těší mě, že vám mohu oznámit v přítomnosti svých hostů, kteří sami jsou důkazem zcela odlišné teorie, že vaše teorie je skutečně solidní a prozíravá. Ostatně, všechny teorie platí stejně a jedna z nich dokonce hlásá, že každému se dostane podle jeho víry. A to se taky vyplní! Zmizte v nebytí a já s radostí připiju z číše vaší lebky kráse bytí!“

Mávl kordem a nato pokožka mrtvého zčernala a zkrabatěla, kusy odpadly, oči zmizely a Markéta zpozorovala na míse zažloutlou lebku se smaragdovými očima a perlami namísto zubů, upevněnou na zlaté nožce. Lebeční kost odskočila jako vymrštěná pérem.

„V nejbližší chvíli tu stane před vámi, maestro,“ poznamenal Korovjev, když zachytil Wolandův tázavý pohled. „Už slyším ve všeobecném tichu, jak mu vrzají lakýrky a jak zazvonila číše šampaňského, poslední, kterou právě postavil na stůl, poslední v jeho životě. Tady je.“

Do sálu vstoupil nový osamělý host a zamířil k Wolandovi. Na první pohled se ničím nelišil od mnoha dalších členů téhle společnosti, ale jedno bylo na něm nápadné: už z dálky jste mohli sledovat, jak rozčilením vrávorá. Na tvářích mu vyskočily skvrny a poplašeně bloudil očima po sále. Byl přirozeně ohromen. Každá podrobnost ho udivovala a nejvíc samozřejmě Wolandův úbor.

Přesto byl přivítán nanejvýš vlídně.

„Á, náš drahý baron Maigel,“ obrátil se k němu Woland s přívětivým úsměvem, zatímco baronovi lezly oči z důlků. „Jsem šťasten, přátelé, že vám mohu představit váženého barona Maigela,“ otočil se k hostům. „Pracuje v estrádní komisi a seznamuje cizince s pamětihodnostmi hlavního města.“ Markétka ztuhla, protože návštěvníka poznala. Několikrát ho zahlédla v divadle a v restauracích. Počkat, napadlo jí, cožpak on taky umřel? Ale brzy se záhada vyjasnila.

„Milý baron,“ pokračoval sladce Woland a široce se usmíval, „byl tak nesmírně laskav, že hned jak se dozvěděl o mém příjezdu, okamžitě volal a nabízel mi své služby jako průvodce po památkách. Pochopitelně jsem rád využil této příležitosti a pozval barona k sobě.“

Markéta viděla, jak Azazelo podal mísu s lebkou Korovjevovi.

„Ostatně, barone,“ ztlumil Woland hlas do důvěrného šepotu, „proslýchá se, že prý jste neobyčejně zvědavý. Vaše všetečnost spolu se stejně enormní užvaněností začala budit pozornost. Ba co víc, zlé jazyky vám přiřkly nelichotivou přezdívku – donašeč

a špicl. Povídá se, že špatně skončíte, a to nejdéle za měsíc. Tak tedy, abychom vás zbavili únavného čekání, rozhodli jsme se vám pomoci a využít k tomu dnešní příležitost. Vetřel jste se mezi mé hosty, abyste špicloval.“

Baron zbělel víc než Abadonna, který byl od přírody mrtvolně bledý. Pak se stalo něco nepochopitelného. Abadonna se přiblížil k baronovi a na okamžik sňal brýle. Současně v Azazelových rukou cosi zablesklo, ozvalo se tlesknutí, baron se pomalu kácel na podlahu, z prsou mu vystříkla jasně červená krev a zalila naškrobenou náprsenku i vestu. Korovjev nastavil pohár pod tryskající proud a podal ho plný Wolandovi. Baronovo bezvládné tělo zatím dopadlo na zem.

„Na vaše zdraví, pánové,“ řekl přidušeně Woland, pozvedl číši a přiložil ji ke rtům.

Markétka byla svědkyní nečekané proměny. Záplatovaná košile a sešlapané pantofle zmizely, mág tu stál v jakémisi černém hávu a po boku se mu houpal kord. Přistoupil spěšně k Markétě, podal jí číši a pronesl velitelským hlasem:

„Pij!“

Markétě se zatočila hlava, až se zapotácela, dotkla se rty chladivého okraje poháru a číši hlasy jí šeptaly z obou stran do ucha:

„Žádný strach, královno... Nebojte se, krev už dávno vsákla do země. Na místě, kde byla prolita, se už dnes nalévají vinné hrozny.“

Zavřela oči a napila se. Cítila, jak se jí v žilách po sladkém moku rozproudila krev, a znělo jí v uších. Zaslechla pronikavé kokrhání a pak břeskný pochod. Hosté v hloučcích postupně ztráceli svou podobu. Ofrakovaní pánové i jejich dámy se proměnili v hromádky prachu. Před Markétinými očima zachvátilo práchnivění celý sál a kolem se šířil hnilobný pach. Sloupy se rozpadly, pohasla světla, prostor se smrskl, zmizely tulipány i fontány. Znovu se vynořil salón zlatnice a z pootevřených dveří vedlejšího pokoje se linul pruh světla. Markétka tam zamířila.

BULGAKOV, Michail Afanas'jevič. Mistr a Markétka. Praha: Odeon, 1980. Dostupné také z: <https://ndk.cz/uuid/uuid:14a201d0-20b1-11e5-b44d-005056827e51>